'వెంచాశా'

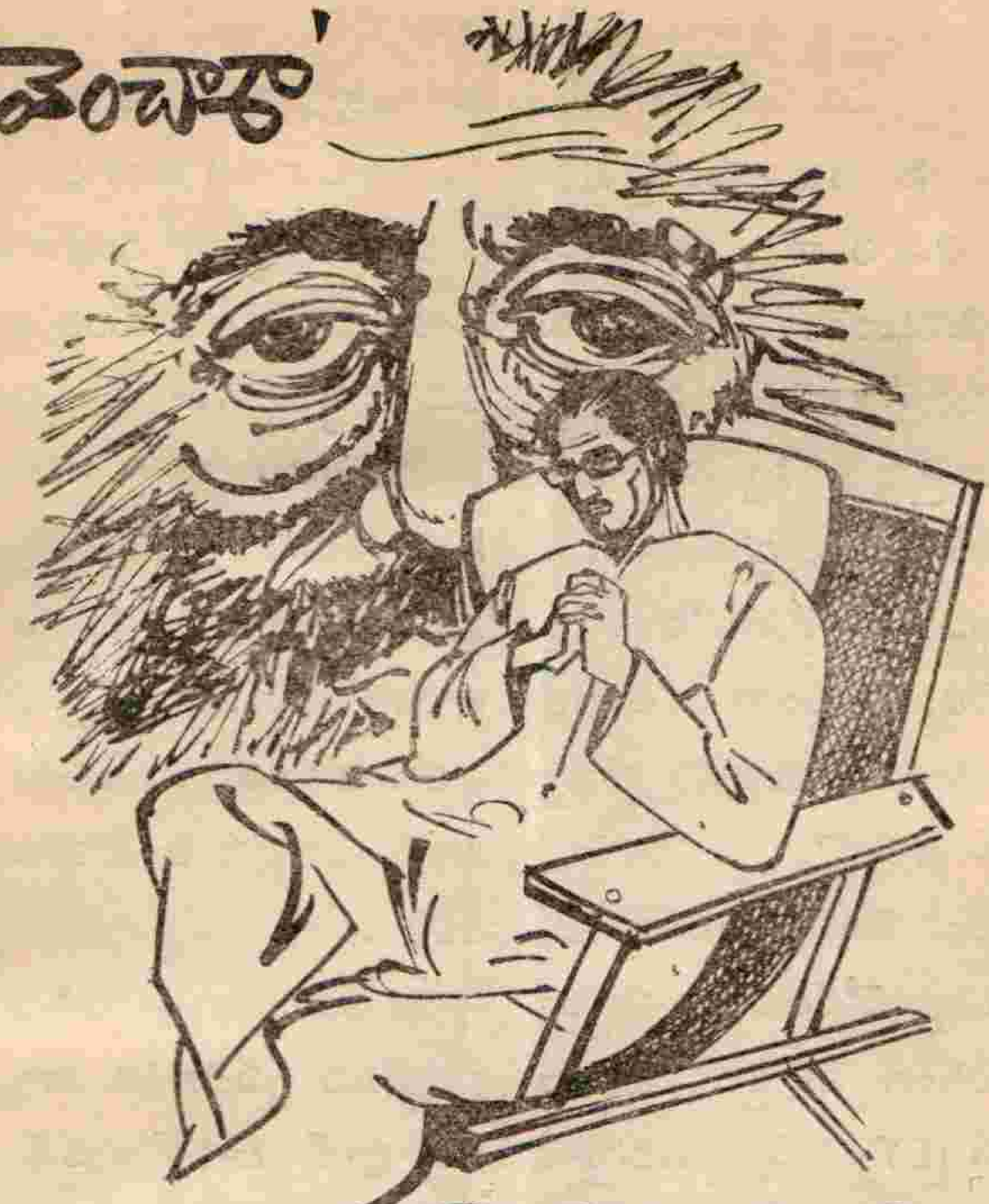

మిగిలిన మనిషి

ట్రాఫిక్ సిగ్నల్ ఎర్రలైటు రాగానే వేగంగా వస్తున్నకారు ఠపీమని ఆగిపోయింది. ఆ కారులో నే నున్నాను. స్టీరింగ్‌మీద చేతులు నావే...దారీతెన్నూ లేకుండా పైపైకి పెరిగిపోతున్న మనిషి తల మీద బలమైన మేకు కొట్టినట్లయింది. గ్రీన్‌లైటుకోసం ఎదురుచూస్తున్నాను. ఆ క్షణంలో బోలెడు ఆలోచనలు... వద్దనుకున్నా వస్తాయి... ఆ ఆలోచనల అర్థంపర్థం ఉండదు. కొన్ని ఆలోచనలు మనసులోని మారుమూలల్ని తాకి మరీవెళ్తాయి... ఆకుపచ్చలైటు రాగానే మళ్ళీ కారు దూసుకుపోతుంది. ఈ శరీరాన్ని ఆఫీసులో చేర్చే వరకు.

ఎర్రలైటుకూ—ఆకుపచ్చ లైటుకూ మధ్య విరామంలో కారులోంచి కళ్ళు ఎడంవైపుకూ, కుడివైపుకూ తిరుగుతయి. అప్రయత్నంగా ఏదో చూస్తాను ఏదో వింటాను.

ఎడంవైపు చూసే సమయంలో

ఫుట్‌పాత్‌మీద నుంచుని నావైపు ఎవరో చూశారు. నన్ను ఎరుగున్నట్టుగా ... ఒక్కసారి చూసి కళ్ళు మరోవైపుకు తిప్పేడు... ఎవరబ్బా, ఇతను... ఎక్కడో చూసినట్లుందే...ఎవరు ఎవరు అని ప్రశ్నించుకునే లోపల నిల్చున్న వాడు వీపు నావైపుకుతిప్పి ముందుకు సాగిపోయాడు పక్కరోడ్డుమీదుగా... చిరిగిన చొక్కాలోంచి చెమటోడుతున్న వీపు కన్పిస్తోంది...జుట్టంతా చిందర వందరగా ఉండి సగం ముఖాన్ని కప్పే సింది. లోతైన కళ్ళల్లోంచి ఓ రకమైన కాంతి కన్పించింది మొదటచూసినప్పుడు. చిరిగి మాసిఉన్న ధోవతిలోంచి పుల్లల్లా ఉన్న కాళ్లు వేగంగా వెళ్ళినై ... ఎవరు? ఎవరితను? ఈ ప్రశ్న నన్ను వేధిస్తూనే ఉంది...ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నా కూడా ఏదో నేరం చేసినవాడి మాదిరి బాధ పడుతున్నాను...అతనెవరో నన్ను బాగా ఎరిగిఉన్నవాడల్లే ఉండి ఉండాలి. లేక పోతే ఆ మొదటి చూపులో అంత ఆప్యాయత కన్పించదు. మనిషి భావా లన్నీ కళ్ళల్లోనే కన్పిస్తయి...వృద్ధాప్యం వల్లనో, మరీ బీదరికం వల్లనో, శరీరం శివధనస్సులా వంగి— ఏ క్షణంలో నైనా, ఏ శ్రీరాముడి ప్రమేయంలేకుండా ఢమ్మున తెల్లవారినట్లు, విరిగేట్టుగా ఉంది.

ఆ ముఖకవళికలు, కళ్ళల్లోని కాంతి చూస్తే...నాకు చాలా ఆప్తుడే అయి ఉండాలని అనిపిస్తోంది. కొంపతీసి అతను రామరాజ భూషణ త్రివిక్రమవర్మ (పెదబాబుగారు) కాదు కదా... అతనే అయితే, ఆ స్థితిలో చూడడానికి నాకళ్ళు రెండూ పోతే ఎంతో సంతోషించేవాణ్ణి. . ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నేను చూసిన వ్యక్తి అతను కాకూడదు. కాకూడదు అని సంబాళించుకున్నాను. అతనే అయితే మరీ మరీ చూడాలని మనసు తహతహ లాడుతోంది... అతన్ని చూడాలి ... అతను కాకూడదు...అతను కాకుండా ఉంటే మనసుకు ఎంతోహాయి... పెద్ద రిలీఫ్...

ఓ ఆదివారం— అతను మొదట కన్పించిన ప్రదేశానికి వెళ్ళాను. అది లక్డీకాపూల్ ట్రాఫిక్ జంక్షన్...అక్కడ షుమారు రెండు గంటలు ఎదురుచూ శాను. కొందరు 'భిక్షాందేహులు' కన్పిస్తే వాళ్ళల్లో ఇతనికోసం వెతికేను. సిటీలో ఇలాంటి జంక్షన్లు చాలా ఉన్నాయి. ఆ ప్రదేశాలన్నీ వెదికేను, కనపడలేదుకదా అని చాలా సంతోషించాను కాని అతని దర్శనం మళ్ళీకాలేదని ఏదో అసంతృప్తి నన్ను వేధిస్తోంది. వేధిస్తూనే ఉంది...ఈ వేదన ఒకరితో చెప్పుకునేది కాదు. ఒక వేళ చెప్పుకున్నా శ్రీమతికి అసలు చెప్ప కూడదు. ఆవిడ కొంచెం హైబ్రో మనిషి...కాళ్ళు భూమ్మీద ఆనవు... తన భర్త పుట్టడమే ఓ పెద్ద ఐ. ఏ యస్ ఆఫీసరుగా పుట్టాడని— తన తండ్రి

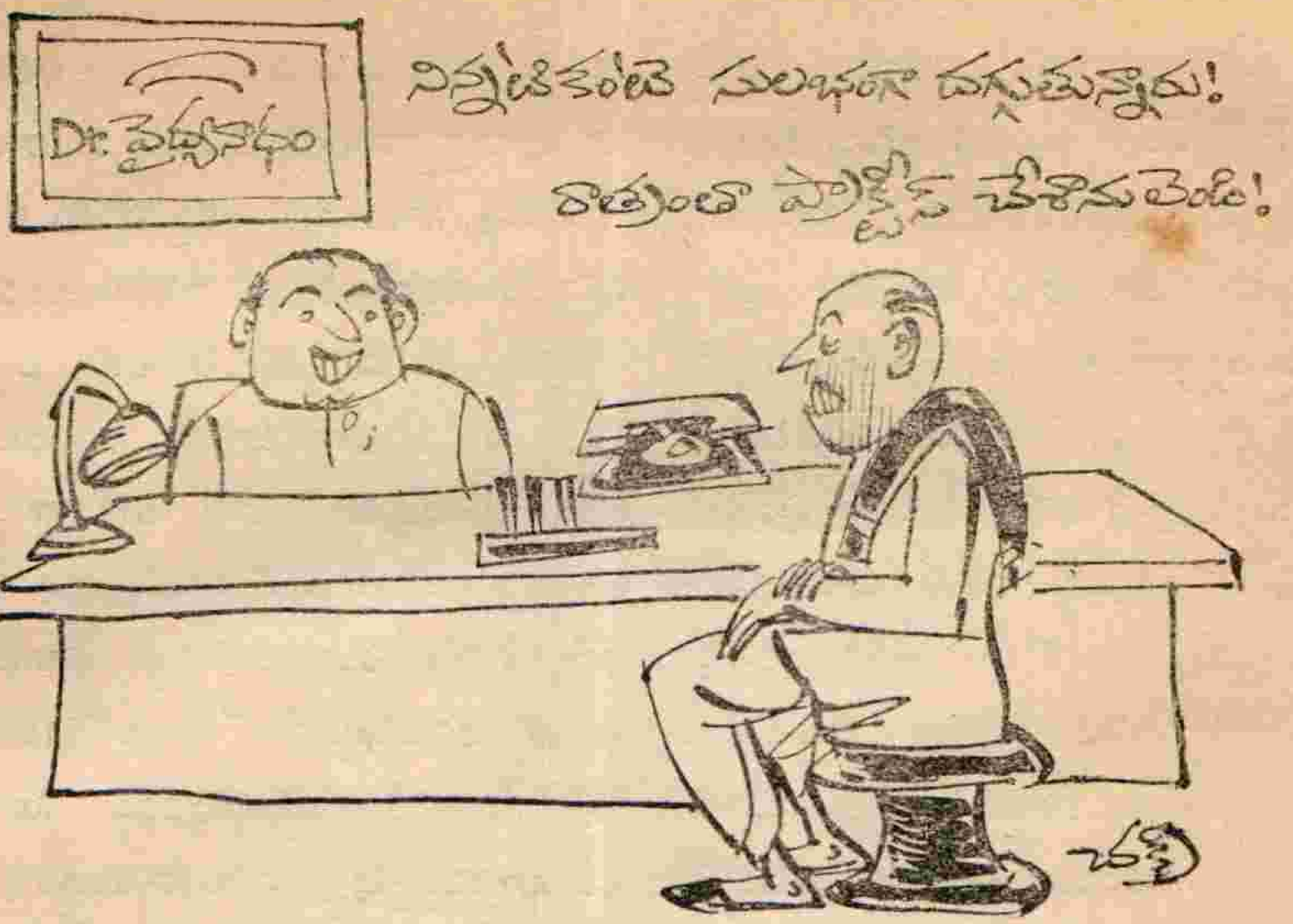

హైకోర్టు జడ్జీగానే పుట్టాడనిఅనుకుంటూ ఉంటుంది. పూర్వాపరాలు బొత్తిగా తెలియవు. నా ఆదర్శంకోసం కట్నంపుచ్చుకోకుండా పెళ్ళి చేసుకున్నమాట నిజమే. దీనివల్ల నేను ఓ రకంగా చులకనైపోతానని నాకు తెలియదు. అందుకే నా అభిప్రాయాలతో పిల్లలుకూడా ఒక్కొక్కప్పుడు ఏకీభవించరు. సలహాలు సరే నరి...పాటించడానికి బదులు ఓ వెకిలి నవ్వు నవ్వుతారు. లలిత వాళ్ళను సపోర్టు చేయకపోతే మరోవిధంగా ఉండేదేమో...పిల్లల్లో పెద్దవాడు 'ఫారిన్'లో ఉన్నాడు. హార్వర్డ్‌లో బిజినెస్ మేనేజ్‌మెంట్ కోర్సు చదువుతున్నాడు.

వాడు అప్పుడప్పుడు స్టైలిష్‌గా ఉత్తరాలు వ్రాయడం తప్ప... పెద్దగా వాడిలో ఆప్యాయత కన్పించదు. రెండో వాడు పబ్లిక్ స్కూల్లో 'టెన్త్' చదువుతున్నాడు వాడు ఇవ్వాళో రేపో హిప్పీల్లో చేరేట్లున్నాడు వాడికంచూస్తే. పాప్ మ్యూజిక్ 'మాడ్' డ్రెస్...గర్ల్ ఫ్రెండ్స్...క్రికెట్ పిచ్చి...నరుడు వానరుడుగా మారేడా అన్నట్లుగా పెంచుకున్న జుట్టు...సోడాబుడ్డి మందాన బండి చక్రాల్లాంటి కళ్ళజోడు...ఇంకా ఇద్దరు పిల్లలు పన్నెండేళ్ళ లోపు వాళ్ళు...వాళ్ళకింకా ఈ అవతారం రాలేదు. లలిత తన రెండో కొడుకు ఎంతో అందంగా ఉన్నాడని మురిసిపోతుంది...మిస్టర్ ఇండియా అంటూ ఉంటుంది అప్పుడప్పుడు. వాడు తొడుక్కున్న పులిచారల చొక్కా, జింకచర్మం డిజైన్‌లాగూ చూస్తేమాత్రం నాకు చచ్చేంత భయం!

* * *

మరో ఆదివారం ఉదయం "బ్రేక్ ఫాస్ట్" టైమ్‌లో వేడివేడి ఇడ్లెన్లు తింటుండగా కారు తాళంచేతులు కావాలండీ అంటూ లలిత హెచ్చరించింది...వాళ్ళ ఫ్రెండ్స్ అంతా కలసి గండిపేట పిక్నిక్ వెళ్తున్నారట... రెండో పుత్రరత్నం ల్లవారుతూనే తనకేవో చాలా ఎంగేజ్ ంట్సు ఉన్నాయని హడావుడిగా ్నాడు. ఆ రోజు వాడికి క్రికెట్ చ్, సినిమా వగైరా వగైరా... ంగా రుచికరంగా ఇడ్లెన్లు తయారు నాయరు ఆ రోజు తనకేదో మైన పనులున్నాయని "ఆఫ్" ్నాడు ఇంట్లో పనులు అన్నీ రువాత. ఇక మిగిలింది నేనూ ఇద్దరు పిల్లలూ. ఇలాంటి ఏకాంతం ఒక్కొక్కప్పుడు నాకు చాలా బావుంటుంది. తీరుబాటుగా కూచుని ఆలోచించుకోవచ్చు... మనసుకు ఒక విధమైన ప్రశాంతత చిక్కుతుంది. అలాంటప్పుడు రామరాజభూషణ త్రివిక్రమ వర్మ (పెదబాబుగారు) తప్పక జ్ఞాపకం వస్తారు. ఇటీవల అనుకోకుండా ఆయన్ని చూసినప్పటినుండీ మరీ మరీ మనసులో మెదుల్తున్నాడు. నేను చూసిన అతను అతను కాదేమో...కాకపోతే బావుండును. గతంలోని స్మృతులు మీదమీదికి వస్తున్నాయి...ఇద్దరు పిల్లలు చెస్ ఆడుకుంటున్నారు.

వాళ్ళను పిలిచి ఏదన్నా కబుర్లుచెప్పుకుంటే బావుండుననిపించింది. లలితకు నా పూర్వాశ్రమంలో జీవితం వివరాలు తెలియవు. నాకూ ఒక్కొక్కప్పుడు అనిపిస్తుంది ఒకదానికీ మరోదానికీసంబంధం లేదని. మనిషి తెలివితేటలకీ చదువులో పైకి ఎగబాగటానికీ సంబంధం లేదు. చదువుకూ చేసే ఉద్యోగానికి సంబంధం లేదు. ఉద్యోగానికీ-తద్వారా వచ్చే జీతానికి సంబంధంలేదు. జీతానికీ దానితో కొనుక్కునే "సుఖం" అనుకునే సుఖానికీ సంబంధంలేదు. సుఖానికీ మానవత్వపు విలువలకూసంబంధం లేదు మానవత్వపు విలువలకూ మనస్సుకూ సంబంధం లేదు. మనసుకూ మహస్సుకూ సంబంధం లేదు. ఈసంబంధాల వలయంలో చిక్కుకుంటే ఊబిలో పడ్డట్టే—ఈ ఊబిలోంచి బయటపడటం అలివికాని పని. ఊబిలో ఉంటే ప్రాణ సంకటం...మీకో కథ చెప్పనా అంటూ పిల్లల్ని పిలిచేను. టార్జాన్ కథ లేవన్నా చెప్తానేమోనని కుతూహలంగా వచ్చేరు. ఆ ఇద్దరిలో పెద్దవాడు మంచికథైతే "టేప్" చేస్తానంటాడు. టేప్ రికార్డరు తీసికొచ్చి ముందుంచాడు. "టేప్"ఎందుకోయ్...అన్నాను.తమాషాగాఉంటుంది "డాడీ" అన్నాడు వాడు. ఇలాంటి కథలు మమ్మీకి ఇష్టం ఉండవు.ఇప్పుడు కావాలంటే పెట్టుకుని తరవాత "ఇరేజ్" చేసుకోండి అన్నాను. ఓకే! అంటూ ఇద్దరూ నా దగ్గర కూర్చున్నారు.

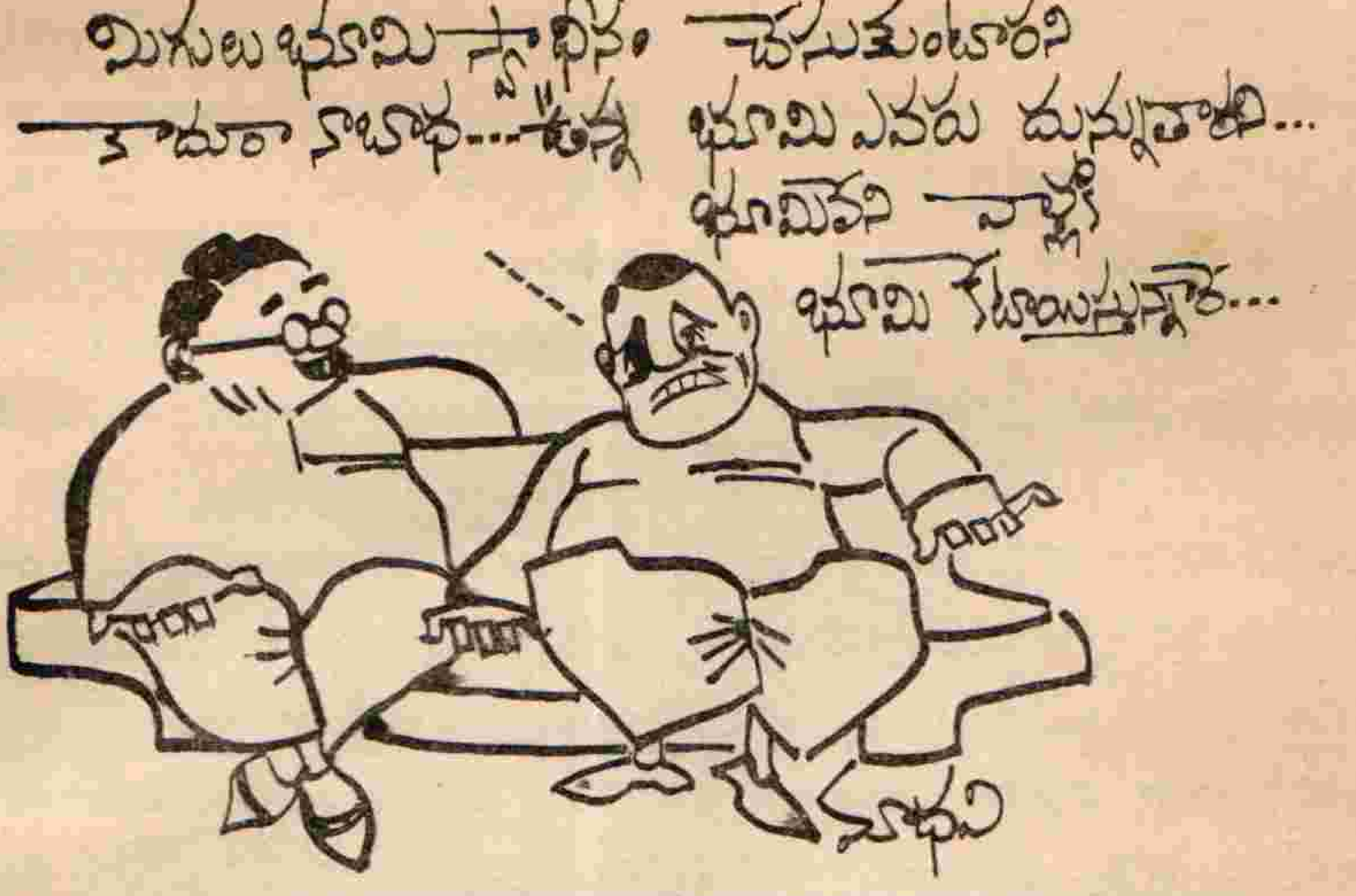

గొంతు సవరించుకున్నాను. ఓ సిగిరెట్టు ముట్టించి... "ఓ పల్లెటూరులో పదేళ్ళ వయసులోనివాడు ఉన్నాడు. పేరు ఏదైతేనేం... ఏదో ఒకటి. మీ ఇష్టం వచ్చిన పేరు పెట్టుకోండి... వాళ్ళ నాన్న ఎలిమెంటరీస్కూలు టీచరుగా ఉద్యోగం చేస్తూ చచ్చిపోయాడు. వాళ్ళు చాలా బీదవాళ్ళు... వాళ్ళ అమ్మ ఎప్పుడూ జబ్బుగా ఉండేది. అతను స్కూల్లో చదువుకునే రోజుల్లో, ప్రతి ఉదయం బుజానికి జోలె తగిలించుకుని భవతీ భిక్షాందేహి అనుకుంటూ కొందరిళ్ళల్లో అన్నం సేకరించి, ఇంటికివచ్చి తల్లికి అన్నం పెట్టి తనుకూడా తిని కాలక్షేపం చేసేవాడు. ఆ ఊరు పెద్ద అగ్రహారం. ఆ ఊళ్లో పెదబాబుగారని జమీందారు గారుండేవారు. ఆయనకు చదువుకునే పిల్లలంటే చాలా సరదా...

భుజాన జోలె తగిలించుకున్న ఆ అబ్బాయిని చూసి ఓరోజు, కేకవేసి చేతిలో కొన్ని వందరూపాయల నోట్లు పెట్టి... బాగా చదువుకోవోయ్.. అంటూ భుజం తట్టేడు. పాపం ఆ అబ్బాయి అలాగే చదువుకుంటుండేవాడు. జోలె మానేసి వారాలు చేసుకున్నాడు. వారాలంటే వారానికి ఒక్కొక్కరింట్లో గౌరవంగా భోజనం చేయడం అన్నమాట. పెదబాబుగారింట్లో వారానికి మూడురోజులు. ఇలా అలాంటి వాళ్ళు చాలామంది వారింట్లో భోజనం చేసేవారు. వారికి పెద్ద పెద్ద మేడలు మూడుండేవి. కొన్ని వందల ఎకరాల పొలం ఉండేది.

"డాడీ... ఆ చదువుకుండే అబ్బాయి పేరేవిటి?" అన్నాడు మా మూడోవాడు.

"ఏ పేరైతే ఏంలే... ఏదో పేరు. నీ

ఇష్టంవచ్చిన పేరు పెట్టుకో... పోనీ మోహన్ అనుకో... అన్నాను

ఆ పేరు బాగానేవుంది కానివ్వండి అన్నాడు వాడు.

మళ్ళీ అందుకున్నాను.

పెదబాబుగారికి ఎవ్వరికీలేని ధైర్య సాహసాలున్నాయి. ఆయన ఏం అనుకుంటే, తనకేది తోస్తే అది చేసేవాడు. ఇతరులు ఏవన్నా అనుకుంటారనే భయం అసలు లేదు. అలాంటివాళ్ళు ప్రపంచంలో చాలా అరుదు. పెదబాబుగారి తాతగారు గొప్ప పండితులు. సంగీత సాహిత్యప్రియులు. వసుచరిత్ర అని ఒక కావ్యముందిలే. ఆ వసుచరిత్ర ఒక మహాకవి వ్రాసేడు. ఆ కావ్యం ఎప్పుడూ గానంచేస్తూ ఉండేవారు ఈ తాతగారు. ఆ కవిమీద వుండే గౌరవం చేత పెదబాబుగారికి రామరాజభూషణ త్రివిక్రమ వర్మ అని పేరు పెట్టుకున్నారు. పెదబాబుగారికికూడా సంగీత సాహిత్యాలంటే ఎంతో అభిమానం. పెదబాబుగారు ఎక్కువగా చదువుకోలేదు. జీవితమే ఒక చదువు. మరోరికి సహాయం చేయడమే జీవితాదర్శం.. అంటూంటారు. ఆయనకు దురలవాట్లు కూడా ఉన్నాయి గుర్రప్పందేలు, మద్యపానం మొదలైనవి. అవి ఆయన దృష్టిలో 'చెడు' గాదు ఎప్పుడూ బొంబాయి, కలకత్తా, పూనా వెళ్తుండేవారు. ఎన్నిలక్షలో ఖర్చుపెట్టేరు వాటికోసం. ఆయనది ఖరీదైన జీవితం ఆయనకున్న డబ్బంతా మంచినీళ్ళప్రాయంగా ఖర్చుచేశాం తరువాత, ఉన్న ఆస్తి అంతా ఎపుడు డబ్బుకావాలంటే అపుడు అమ్మేవాడు. అయిదువేలు చేసే పొలం అయిదువందలకు అమ్మేవాడు. డబ్బు అవసరం అలాంటిది... ఎంతకో అంతకు తెగనమ్మటం...

ఆయన పొలం అమ్ముతున్నారంటే ఎందరో ఎగిరిగంతేసి ముందుకు వచ్చేవారు. ఈ ఆస్తంతా ఆయన తండ్రి, తాతలు సంపాయించారు. పెదబాబుగారి తండ్రీ వడ్డీవ్యాపారంచేసి బోలెడు సంపాయించేడు వడ్డీలకు వడ్డీలతో, ఆ అప్పు తీసుకున్నవాళ్లను దివాలాతీయించి వాళ్లను పీల్చి పిప్పిచేసేవాడు. మా నాన్న అంత సంపాయించేడు. పోయేటప్పుడు ఇదంతా కట్టుకుపోయినాడా? ఆయన చస్తే శవాన్ని మోయడానికి ఎవరూ రాలేదు అని ఓ రకంగా నవ్వుతుండేవారు.

కులం, గోత్రం కాని ఎవరో స్త్రీని ఆయన పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. ఇందులో ధైర్యం సాహసం చూపించేడు. పెళ్ళిచేసుకున్న భార్యగాక ఇంకా ఇద్దరు స్త్రీలతో పరిచయం ఉండేది. వాళ్ళు ఆ ఊరువాళ్ళు కాదు. ఒకరు సంగీతంలోనూ ఒకరు నృత్యంలోనూ సిద్ధహస్తులు. పరిచయం, స్నేహం వుంది గాని వాళ్ళకెపుడూ తన శరీరాన్ని అర్పించలేదు. ఆ రెండు మేడలూ అమ్మేసి ఆ డబ్బుతో వాళ్ళకు, వాళ్ళ

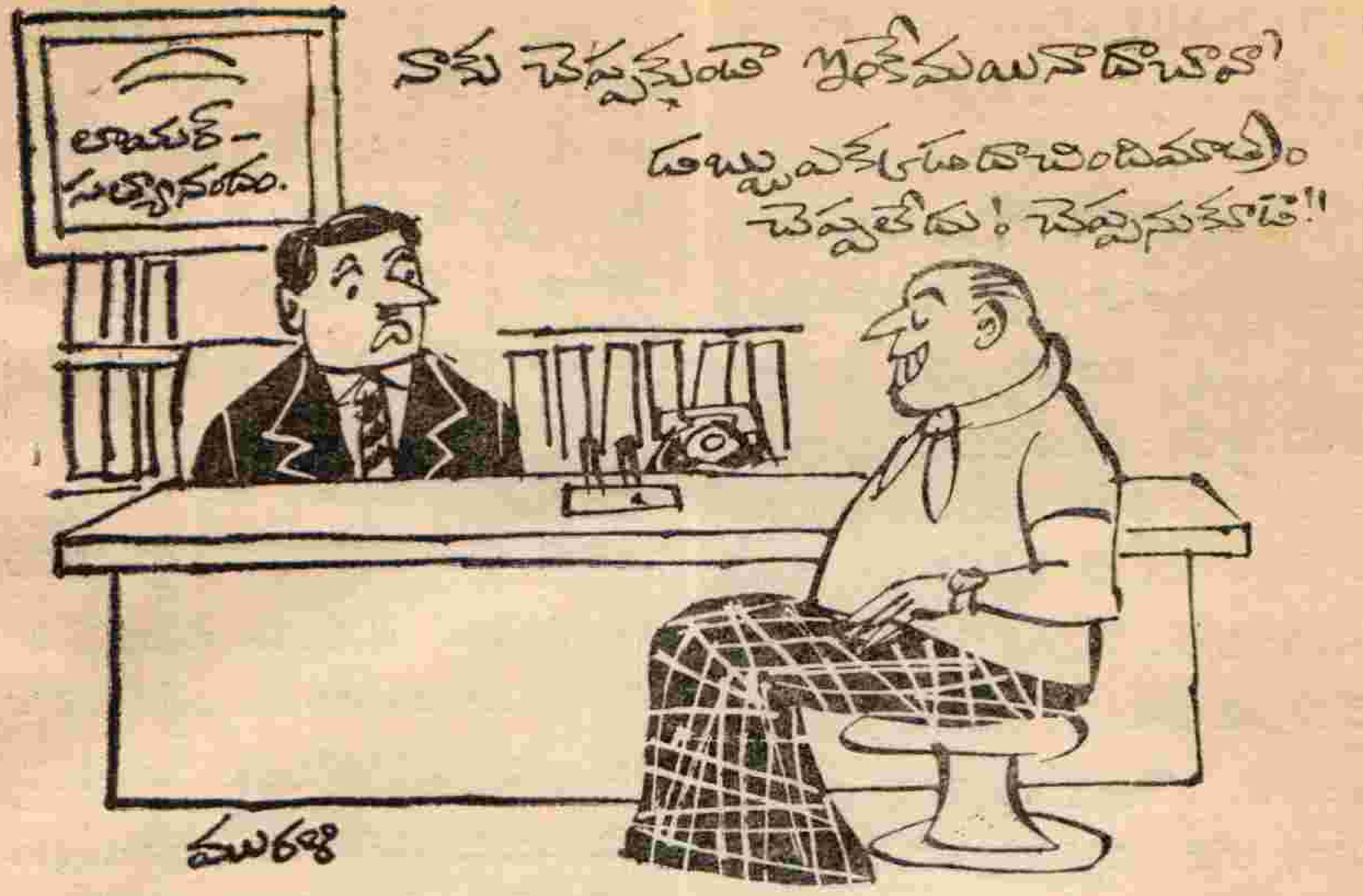

ఊళ్ళలో రెండు మేకలు కట్టించిఇచ్చేడు. తూర్పుగోదావరిలో పొలం అంతా అయిపోయిం తరువాత నాకేమీ మిగల్లేదు. నాలో ఏమీ మిగల్లేదు...అంటుండేవారు. మోహనులాంటి పిల్లలకు చాలామందికి చదువు చెప్పించేడు. మోహన్ అంటే ఎందుకో చాలా ఇష్టం. బి.ఏ., ఎం. ఎ. కూడా చదివించేడు. తరువాత ఐ. ఏ. యస్. కు కూర్చుని సెలెక్టయ్యాడు మోహన్. పెదబాబుగారికి భార్య అంటే అమితప్రాణం. ఆవిడ ఏదో జబ్బుచేసి చచ్చిపోయింది. తమ ఇంటి ఆవరణలోనే భూస్థాపితం చేసి అక్కడ చిన్నగుడి కట్టించేడు. మనిషికి గుడి కావాలి కాని, దేవుడికి గుడెందు కంటాడాయన. సాయం త్రంపూట ఆ గుళ్లో కూర్చుండేవాడు. నేను శలవలకు వెళ్ళినపుడు, చదువుకుండే రోజుల్లో అక్కడ చూసేవాణ్ణి. ఆ గుడిని తనే తన చేతుల్తో శుభ్రంచేసేవాడు. పెదబాబుగారి మేడలో ఖరీదైన ఫర్నిచరూ, బోలెడంత సామానూ ఉండేది. అదంతా అమ్మేసిం తరువాత వఠి మేడ మిగిలింది. తలుపులు, కిటికీలు గూడా లాగేసి వాటిని చెక్కసామాను కింద అమ్మేసేడు. కొన్నాళ్ళకు, డబ్బు అవసరం వచ్చినప్పుడల్లా, ఇల్లంతా అక్కడక్కడ పగలగొట్టి ఖరీదైన మార్బుల్‌శ్లాబ్స్, ఇంకాఅలాంటివి ఇంటికి సంబంధించినవన్నీ అమ్మేసేడు. కొన్నాళ్ళకు ఆ ఊరు వదిలేసి వెళ్ళేడు. ఏమైనాడో ఎక్కడవున్నాడో తెలియదు... అని ముగించేను. కుష్టువాడిలా మిగిలిపోయింది ఆ శిథిలమైన మేడ....

మా వాడు చప్పట్లు కొట్టి 'great

guy, really great guy అన్నాడు ...టేప్‌రికార్డరు ఆఫ్‌చేస్తూ...

*   *   *

తరువాత కొన్నాళ్ళకు—ఓ పదిహేను రోజు లయిందేమో—ఓ విచిత్ర సంఘటన జరిగింది... ఇన్నాళ్లూ నేను పెదబాబు గారిని జ్ఞాపకం చేసుకుంటూనే వున్నాను అయన కనపడితేబావుండునని అనిపిస్తూ ఉంటుంది. ఓరోజు ఆఫీసునుండి రాగానే 'వండర్‌ఫుల్...వండర్‌ఫుల్... ఆడవాళ్ల ధైర్యసాహసాలు... ఆడవాళ్ళంటే అలా ఉండాలి...' అంటూవుంటే నే నాశ్చర్య పోయి ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తున్నాను... ఆమె చెప్తోంది... ఆమె చెప్పిన కథ: కథగాదు ఆ మధ్యాహ్నం జరిగింది. మా ఇంటి వెనకాల దక్షిణంగా పెద్ద బంగళా వుంది. ఆ బంగళాకు కాపలా రెండు పోతుకుక్కలు. ఇంటిముందు అందమైన తోట. పిచ్చివాడిలా ఉన్న ఒకతను ఆ ఇంటి గేటుముందు నిల్చుని—ఆ క లి గా వుంది కొంచెం అన్నం పెడ్తావా తల్లీ... అని హెచ్చరించాడు ఆ ఇంటి ఇల్లాలిని. చిందరవందరగా వున్న జుట్టు. చిరిగిన చొక్కా. పుల్లల్లాంటి కాళ్ళు...లోతుకుపోయిన కళ్ళు... చిరిగిన చొక్కాలోంచి శివధనస్సులా వంగిన వీపు... ఆ ఇల్లాలు వరండాలో కూర్చుని ఏదో పత్రిక చదువుకుంటోంది. మొదటిసారి వినిపించుకోలేదు. ఈ డబ్బున్న వాళ్ళ కిదే రోగం...అన్నాట్ట పెద్దగా ఆమెకు విన్పించేట్టు... ఆవిడ ఆ మాటకు కోపాన్నంతా పుంజుకుని ఒక్క ఉరుకున గేటుదగ్గరకు వచ్చింది. అతనికీ కోపం వచ్చింది. (పిచ్చివాడా?) ఈ ఆస్తంతా పోయేటప్పుడు కట్టుకు పోతావా నీ బొందమీదికి... అన్నాడు. పైగా... నాకూ ఉంది ఇంతకు పదిరెట్ల ఆస్తి— ఏంలాభం. అంతా పోయింది. ఎప్పుడో పోయింది అని పెద్దగా నవ్వేట్ట. ఇంతలో ఆమె ఇంట్లోని నౌకర్లను పిలిచి 'ఆ వెధవను లోపలకు తీసుకురండి' అని గదమాయించింది. ఆ ఇద్దరునౌకర్లు అతన్ని పట్టుకుని లోపలకు తీసుకువస్తే ఆమె ముందుకువచ్చి ఆ చెంపా...ఈ చెంపా ఫెడీ, ఫెడీమని వాయించేసింది. ఆ కోపం అంతటితో ఆగక కుక్కను కట్టేసిన గొలుసు తీసుకుని దాంతో తన బలం అంతా ఉపయోగించి గొడ్డును బాదినట్టు బాదింది. అన్నిదెబ్బలూ తిని... ఏవీ మాట్లాడకుండా... పడుతూ లేస్తూ, పడుతూ లేస్తూ... పక్కసందులోంచి... పలాయనం చిత్తగించేడు. ఈ జరిగిన సంఘటన అంతా విని... 'మీ ఫ్రెండ్ చాలా ఘనకార్యం చేసిందిలే' అన్నాను. లలిత మామూలుగా ఉండే కోపమే ప్రదర్శించింది. ఈవినెంగ్ వాక్ నెపంతో నేనలా బయటకువెళ్లేను. షుమారు రెండు మైళ్ళు పరిసర ప్రాంతాలన్నీ నడిచేను. అతను కనిపిస్తాడేమోనని. కన్పించలేదు. జేబులో రెండు పదులున్నాయి. అతను కనిపిస్తే బావుండును. కనిపించినా అతను పెదబాబుగారు కాకూడదు... అందుకనే అతను కన్పించలేదు!!

—